

TRÂN SA, VIÊN NGỌC QUÝ.

***/ Nhận thư TT.**

Sàigòn, ngày 2 tháng 10, 2020 lúc 14:58

Trân Sa là viên ngọc quý .

Ngoài Nguyễn và Mãn, muốn hiểu Quyển Truyện Của Trân Sa, phải hiểu Nguyễn và Mãn, phải hiểu, phải đặt mình vào hoàn cảnh của hai nhân vật, phải có con tim lân mẫn mới đi vào được tác phẩm này.

Khi đọc Quyển Truyện Của Trân Sa, TT đau như Nguyễn đau, yêu như Nguyễn yêu, hiểu và thương giọt nước mắt Nguyễn trong cõi lòng tan nát khi phải chia lìa người mình tìm kiếm lâu nay và muốn được sống trọn đời với người ấy. TỪ Mãn, TT cũng ở trong cái ngọt ngào của mối tình, vừa muốn ở lại, vừa muốn thoát ra để định mệnh không chụp lên cuộc đời người mình yêu những cú tàn nhẫn.

Tình yêu của hai người đã đi đến tận cùng nhưng rồi cũng phải thua định mệnh.

Chỉ thương Trân Sa! Nhưng Trân Sa cũng có định mệnh riêng, BG ạ.

TT.

□

***/ TTBG hồi âm TT.**

San Jose, Cali, Oct. 5/2020 7:00 PM.

TT ơi,

Trân Sa và Nguyễn chỉ là hai con người hiện ra trên MỘT giai đoạn của con đường định mệnh dài BG phải bước. Xong giai đoạn đó, Nguyễn trở lại bình an, còn Mãn thì vẫn tiếp tục con đường định mệnh. Vì vậy, nếu đọc ngang Trân Sa, độc giả thấy đó chỉ là “một mối tình bình thường” như của mọi con người, nên BG KHÔNG mong họ hiểu. Nhưng, nếu ĐƯỢC RÕ ngọn nguồn từ khởi thủy cuộc đời BG (trước và sau Trân Sa) thì mới thấy mối tình Trân Sa quan trọng dường nào với nhân vật Mãn.

Thuở tháng 11/1975 ấy, rõ ràng là Nguyễn đã có cái nhìn của người cô đại khi nhận ngay ra "khuôn mặt tang thương cùng tận" buổi chiều đầu tiên nơi quán sách lẻ đường Nguyễn Trung Trực. Từ ngữ Femme Fatale là do Nguyễn gọi. Chứ thật tình, trước khi gặp Nguyễn, BG không bao giờ ngẫm ra được chữ “định mệnh” đã và còn sẽ phủ lên cuộc đời mình dữ dội chừng nào.

Cái quý giá của Nguyễn chính là "nhìn" ra điều ấy nơi Mãn. (Y như cái nhìn của “*một người ngàn kiếp trước*”. Y như nỗi rung cảm của viên quan Tư Mã ở Giang Châu lúc nghe được giọng đàn tỳ bà vang lên nơi bên Tầm Dương canh khuya. Tiếng đàn gói trọn nỗi lòng sao mà mê thiết! Nàng kỹ nữ tài danh một thời nơi lầu hồng gác tía bấy giờ đang là vợ một thương khách, theo chồng trẩy thuyền đi buôn bán khắp nơi.)

Có phải đó là một hình ảnh đẹp nào nùng, TT hở?

Nguyễn hay tự cho mình là Giang Châu Tư Mã của Mãn-Tỳ-Bà-Nữ. Mọi tình Nguyễn dành cho Mãn đúng là mối tình Thúy Kiều được Nguyễn Du trao tặng. Hơn hai trăm năm sau, đọc Nguyễn Du, xếp xong trang cuối, mới thấy Thúy Kiều VẪN LÀ Thúy Kiều của khi nhỏ lệ bên mộ nàng Đạm Tiên trong buổi lễ Thanh Minh; còn những Kim Trọng, Mã Giám Sinh, Sở Khanh, Thúc Sinh hay Từ Hải... đều chỉ là các nhân vật "xuất hiện rồi biến mất" chung quanh cái trục định mệnh khốc liệt của Thúy Kiều (theo từng giai đoạn, thời kỳ).

*/ Bấy lâu BG vẫn gom góp tất cả mọi câu chuyện đã viết, xảy ra trong đời mình theo thứ tự thời gian, làm thành một bộ tác phẩm, dày chừng 10 ngàn trang, chia thành 22 tập, lấy tựa đề “*Thiên Cổ Lụy*”.

Có ngồi đọc lại trước-sau từng hồi cố tiếp nối liên tục, mới thấy kinh hãi, không ngờ đời mình phong ba đến vậy! (Mấy lúc rất gần đây, chỉnh sửa Quyển Truyện Của Trần Sa, BG chia sẻ với TT và đọc giả cùng đọc.)

Trước khi gặp Nguyễn, định mệnh đã quất lên đời BG những cú thẳng thốt. Sau khi xa Nguyễn, định mệnh vẫn tiếp tục quất lên BG những cú bạo tàn (điển hình sau rốt là chuyện 20 năm trước tan vỡ cuộc hôn nhân với TNH, rồi 20 năm sau bị Âu Cơ “quay mặt”!)

Trở lại Quyển Truyện Của Trần Sa.

Phải nói rằng, qua tác phẩm này, nhân vật Mãn thể hiện RẤT CHÍNH XÁC là “*áng-mây-thu-buồn-thăm-thắm*”. Tình yêu hiến tặng từ Nguyễn, vừa đam mê say đắm, vừa dịu dàng trong sáng, cũng là điều DUY NHẤT Mãn gặp trong đời. Trước và sau Nguyễn, chẳng bất cứ ai có được cái thanh nhã, nhẹ nhàng, sâu sắc, giáo dục, trí thức và đáng-dáp-đẹp-một-cách-nghệ-sĩ như Nguyễn. Hai con người Mãn - Nguyễn đúng hệt hai cái khuôn lạc nhau từ kiếp trước, nay khớp lại với nhau một cách hoàn hảo thời gian ấy.

Nhưng đúng như TT nói, BG chỉ THƯƠNG cho Trần Sa... Trong dọc dài tình cảm, chia tay là chia tay luôn, BG không bao giờ quay mặt nhìn lại đối tượng. Nhưng nếu nói "tiếc nuối" thì BG chỉ tiếc nuối Trần Sa bé bỏng của Nguyễn.

Nhưng, Trần Sa cũng đã tha thứ cho Nguyễn, cho Mãn và tất cả những người trong cuộc. Hình ảnh Trần Sa bao giờ cũng hiện diện trân trọng trên những trang sách BG. Một “*Trần Sa ngồi bó gối, dáng mỏng manh cô độc, đôi mắt to sâu, cái cười răng khểnh, vàng trán bao dung cương nghị*” dễ dàng làm rung động trái tim những độc giả có cái “*tâm hồn sâu thật là sâu*” như TT.

“Mất Đi để Còn Được mãi mãi” là thế!

Có lần trong một lá thư, TT hỏi:

-Nếu như còn Trân Sa, có Nguyễn trong đời, thì sẽ ra sao?

Câu hỏi hay lắm!

Trả lời:

-Không bao giờ có chữ CÒN trong đời BG. “Ta đã mất nhiều hơn đã được” là vậy. Máy chục năm qua rồi, mỗi khi nhớ lại Trân Sa, BG vẫn thấy lòng ngậm ngùi rung cảm. Nên, chỉ biết cảm ơn Định Mệnh đã đền bù cho những con chữ để bây giờ BG có thể ghi lên trang sách những hình ảnh tuyệt vời của Trân Sa.

Mượn lời Nguyễn Du:

“Đã mang lấy Nghiệp vào thân

Cũng đừng trách lẫn Trời gần Trời xa

Thiện căn ở tại lòng ta

Chữ Tâm kia mới bằng ba chữ Tài!”,

TT ơi.

(BG).

□